

der i øvrigt er tale om funktionærarbejde af mere end 8 timers varighed, jf. lovens § 1, stk. 1 og 2.

I § 1, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at fornyelse af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold kun kan ske, hvis betingelserne i § 5 i lov om tidsbegrænset ansættelse er opfyldt. Hovedreglen i § 5, stk. 1, er, at fornyelse kun kan ske, hvis fornyelsen er objektivt begrundet. Der gælder en særlig undtagelse i § 5, stk. 2, om ansatte beskæftiget med undervisnings- og forskningsvirksomhed ved statslige institutioner samt nærmere definerede selvejende institutioner. Efter denne bestemmelse skal fornyelse ikke være objektivt begrundet, men fornyelse kan højst ske 2 gange. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 5 i lov om tidsbegrænset ansættelse.

Det følger af gældende retspraksis på funktionærområdet, at flere midlertidige eller tidsbegrænsede ansættelser efter hinanden kan medføre, at aftalen om midlertidighed eller tidsbegrænsning anses som en omgåelse af funktionærlovens opsigelsesvarsler. Domstolene har i andre sager vurderet, at der har været saglige begrundelser for flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelser.

I U 2000.1445 Ø var de 5 vikariater, som den pågældende funktionær havde udfyldt i løbet af 4 år og 5 måneder, knyttet op på navngivne personer, årsagerne til vikariatene var klare (barsel og anden orlov) og løn og arbejdssted varierede fra vikariat til vikariat. Retten udtalte på den baggrund, at der var tale om selvstændige vikariater, der alle var sagligt begrundede i arbejdsgiverens forhold, og at der havde derfor ikke været grundlag for en berettiget forventning hos funktionæren om fortsat ansættelse. (Dommen vedrører den færøske funktionærlov).

I U 2000.219 V var en elev efter endt elevtid ansat i 6 vikariater i umiddelbar forlængelse af hinanden i 6 år og 2 måneder. Vikariatene var knyttet op på 2 navngivne personer og årsagerne til vikariatene var klare (barsel og anden orlov), men der var et sammenfald af arbejdsopgaver. Funktionæren havde fået en klar forventning om fastansættelse i den ene af vikarstillingerne. Retten udtalte, at længden af det samlede ansættelsesforhold sammenholdt med, at arbejdsgiveren ikke havde godtgjort, at parterne var enige om, at der alene var tale om successive ansættelsesforhold, medførte, at funktionæren havde krav på opsigelsesvarsel.

I U 96.942 S var funktionæren ansat i 5 tidsbegrænsede ansættelser i umiddelbar forlængelse af hinanden i 3 år og 4 måneder. Funktionæren var i hele perioden beskæftiget med det samme arbejde. De tidsbegræn-

sede ansættelser var begrundet i, at det var usikkert, om der var bevillinger til fortsat ansættelse. Selvom funktionæren var vidende om, at lønnen i de enkelte ansættelsesforhold hidrørte fra forskellige bevillinger, havde funktionæren en forventning om fortsat ansættelse indtil en egentlig opsigelse. Derfor var der tale om ét ansættelsesforhold. Denne forventning blev understøttet af formuleringen i ansættelsesbrevet og forlængelsesskrivelserne. Ansættelsesbrevet beskrev forhold, som uanset den meget klare tidsbegrænsning i ansættelsesbrevet, kun kan opstå efter længere tids ansættelse.

I U 95.6 H var funktionæren ansat i 3 tidsbegrænsede ansættelser i 1 år og 5 måneder. Der var dog korte intervaller på 1 og 8 dage mellem ansættelsesforholdene. De første 2 ansættelser knyttede sig til navngivne personer og årsagerne til vikariatene var klare (barsel). Den tredje ansættelse var i et sommervikariat. Funktionæren var i hele perioden beskæftiget med det samme arbejde. Retten fandt, at vikariatene var rimeligt begrundet i forhold hos arbejdsgiveren. Der var derfor tale om 3 enkeltstående ansættelsesforhold.

I Østre Landsrets dom af 31. august 1990 (16. afd. a.s. nr. 59/1990) var funktionæren ansat i en tidsbegrænset stilling på grund af strukturomlægninger. Stillingen blev forlænget 2 gange på grund af dokumenterede problemer i forbindelse med en ny chefs tiltræden. Den samlede ansættelsesperiode var på 6 måneder. Forlængelserne var på henholdsvis 1 måned og 13 dage. Der var ikke stillet funktionæren en tidsubegrænset ansættelse i udsigt. Retten udtalte, at antallet af forlængelser og den samlede varighed ikke var i strid med funktionærloven.

I U 86.730 Ø var funktionæren ansat i 4 tidsbegrænsede ansættelser i umiddelbar forlængelse af hinanden i 2 år. Funktionæren var i hele perioden beskæftiget med det samme arbejde. De tidsbegrænsede ansættelser var begrundet i, at det var usikkert, hvordan stillingen skulle anvendes fremover. Retten udtalte, at grænsen for, hvor mange gange og hvor længe tidsbegrænsede ansættelsesforhold kan afløse hinanden, var overskredet.

Den eksisterende retspraksis på området synes at vise, at domstolene ved vurderingen af situationer, hvor der sker forlængelse af tidsbegrænsede ansættelser, synes at lægge vægt på - eller bygge på - de hensyn, der også ligger bag direktivet. Når domstolene i nogle sager har lagt vægt på længden af det samlede ansættelsesforhold er dette formentlig sket ud fra omgængelsesbetragtninger. Sådanne betragtninger vil selv sagt også fortsat kunne gøres gældende.